

ραννίαν ἀκόλαστον καὶ θά ὠδήγει μοιραίως εἰς τὴν ἀνατροπὴν. Καὶ τὸ τέρας τοῦτο ἤρξατο ἤδη προβάλλον παρ' ἡμῖν τὴν ἀπαισίαν αὐτοῦ κεφαλὴν.

Τίς δὲ ἔχει ἐν χερσὶ τὸ ἀκτανίκητον τοῦτο ὄπλον καὶ τίς ἐλευθέρως δύναται καὶ εἰλικρινῶς ὀφείλει νὰ ποιῇται χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς ἀναχαίτισιν τοῦ κακοῦ, ἢ πρὸς ματαίωσιν αὐτοῦ καὶ πρόληψιν τῶν κινδύνων; Ὁ Συνταγματικὸς Βασιλεὺς. Ἐπομένως εἰς τὸν Συνταγματικὸν βασιλέα ἐπιβάλλεται τὸ καθήκον καὶ ἐνυπάρχει ἡ δύναμις τοῦ νὰ διατηρῇ ἐσχατὴν ἀσάλευτον τὴν βᾶσιν τοῦ συνταγματικοῦ οἰκοδομήματος, οὗ αὐτὸς ἴσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἥτοι τὴν διαρκῆ καὶ νόμιμον λειτουργίαν τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ.

Ἡδὴ τὸ βασιλεύειν καὶ τὸ κυβερνᾶν ἐμφανίζονται ἀφ' ἐαυτῶν αὐτόδηλα, σαφῆ, κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπηλλαγμένα τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων παρασίτων, οὓς ἐσκιαγραφῆσαμεν χθές. Κυβερνῶντες εἶναι, δρῶντες μὲν ἀμέσως καὶ ἐπὶ τῇ δράσει ἐλεγχόμενοι, οἱ ὑπουργοί, ἐμμέσως δὲ τοὺς ὑπουργοὺς ὑποδεικνύοντες, ἐνισχύοντες δ' αὐτοὺς καὶ ἐξελέγχοντες, οἱ βουλευταί. Τοῦτο εἶναι τὸ κυβερνᾶν. Διηνεκὴς πάλιν πρὸς τὰ πράγματα, πρὸς τὰ πρόσωπα, πρὸς τὰς περιστάσεις, πάλιν ἀπὸ τῶν ὑφίστων πραγματικῶν μέχρι τῶν ἐλαχίστων προσωπικῶν ζητημάτων ἐκάστην στιγμήν διηκούσας, ἰδοὺ τὸ δυσχερὲς καὶ πολυώδυνον ἔργον τῶν κυβερνῶντων. Ἀρκεῖ ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν, ὡς ὑπουργῶν καὶ βουλευτῶν, ὅπως περιάπτῃ ταῖς πράξεσιν αὐτῶν νόμιμον κύρος καὶ ὅπως καθιστᾷ ὑπὲρ αὐτῶν συνταγματικὸν τεκ-

μήριον, ὅτι ἐν τῇ διοικήσει καὶ τῇ νομοθεσίᾳ ἀντιπροσωπεύουσι τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν αὐτὴ εἰς τίνος τὰς χεῖρας εἶναι ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀνατεθειμένη; Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Συνταγματικοῦ βασιλέως. Ἐν πάσῃ στιγμῇ ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κόπῃ τὸ νῆμα τῆς ὑπάρξεως καὶ ὑπουργῶν καὶ Βουλῆς, διότι καὶ Βουλὴ καὶ ὑπουργοὶ εἴτε ἐκ τῆς θέρμης τοῦ ἀγῶνος παραφερόμενοι, εἴτε ὑπὸ ταπεινοτέρων καταλαμβόμενοι αἰσθημάτων δύναται νὰ παύσωνται ἀντιπροσωπεύοντες τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ βασιλεύειν. Ἀκοίμητος ἀνωτάτη ἐποπτεία τῶν πράξεων τῆς Βουλῆς καὶ ὑπουργείου, ἀδιάλειπτος ἐλεγχὸς αὐτῶν ἐν ὅλαις τῶν ταῖς λεπτομερείαις, γνώσις σαφὴς, καθαρὰ, βαθεῖα καὶ πάσης ἀπηλλαγμένη προκαταλήψεως τῆς ἐν πάσῃ ὥρᾳ κρατούσης, ἐν τῷ τόπῳ γνώμης περὶ τῶν κυβερνῶντων, καὶ συνεπῆς βασιλικὴ ἐνέργεια ὅπως ἡ κρατούσα αὕτη γνώμη τοῦ τόπου, τυχὸν παραγνωρισθεῖσα, δεσπόσῃ ἐν τῇ κυβερνήσει αὐτοῦ, ἰδοὺ τὸ ὑψηλὸν καὶ σωτήριο ἔργον τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως.

Ἄς ἔλθωσι τῶρα, ἂν τολμῶσιν ἔτι, νὰ ἐπαναλάβωσιν ἡμῖν τὰ ἄρρητα αὐτῶν καὶ ἀθέμιτα ῥήματα οἱ κόλακες, ἢ οἱ ὀκνηροὶ καὶ ἀνίκανοι, ἢ οἱ ποθοῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι ἢ οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἐμφοβοὶ, ἢ οἱ ἀπάντων τούτων χειρότεροι ἐπιτήδειοι κερδοσκόποι. Τὸ Σύνταγμα ἔθηκε τὸν βασιλέα πολλῶ ὑψηλότερον ἢ ὅπου ζητεῖται νὰ καταβιβασθῇ ὑπ' αὐτῶν τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα.

Δὲν θέλει τὸ Σύνταγμα τὸν βασιλέα ἐμπεπλεγμένον εἰς τὴν διηνεκὴ ἐκείνην καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀχάριστον πάλιν ἐν ἣ ἤθελε κατασυντριβῇ ἐν τῇ πρώτῃ ἀποτυχίᾳ. Τὸ Σύνταγμα, αὐτὸ ἀληθῶς διδάσκον τί εἶνε ὁ πρὸς τὸν βασιλέα τεθασμὸς, καθώρισε τὸν ἡγεμόνα ἀνώτατον ἐπόπτην τῶν

29

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

29

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 454)

Ἦτο ἐνδεδυμένος ἀπλούστατα, ἀλλὰ τὸ ἐκ λεπτοῦ λινοῦ τῆς Σκωτίας καὶ λευκὸν ὡς χιῶν ὑποκάμισόν του ὑπεδείκνυν, ὅτι ἀναμφιβόλως ἦτο πλούσιος. Ἡ γυνεὶς του ἦτον ἡδὴ λευκὴ. Ἡ μορφή του ἦτον ἐκφραστικὴ καὶ ὠραία, ἂν καὶ ἀπληρομένη, καὶ καθὼς ἡδυνάτο τις νὰ υποθέσῃ, ἡλλοιωμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως. Ὁ ὀφθαλμὸς του ἔμενε ζῶντος καὶ ἀγέρωχος, ἀλλὰ προσεκτικῶς ἐξετάζων τις αὐτὸν ἀνεκάλυπτεν ἐν τῷ βλέμματί του καὶ τῇ πικρᾷ πτυχῇ τῶν χειλέων του θλίψιν καὶ ἀποθάρρυνσιν, ἐλέγχουσαν τὸ τεταμένον τῆς διανοίας του. Προφανῶς, ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἔπαθε πολλὰ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του θὰ εἶχε βαθεῖαν πληγὴν, μεγάλην θλίψιν, ἣν ὁ χρόνος δὲν ἡδυνήθη νὰ μετριάσῃ.

Ἡ ἐν τῷ ὕδατι γινομένη ἀλλόκοτος κίνησις ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἡνιόχου, ὅστις ἀναμφιβόλως ἦτον ἀμαξήλατης, ἀλλ' ὁ ἀμαξήλατης μεγάλης τιнос οἰκίας, ὡς ἐφαί-

νετο ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, ἂν καὶ μὴ φέρων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν στολὴν τῆς ὑπηρεσίας του. Ἐστράφη ἐπὶ τῆς ἐδρας του καὶ κλίνας πρὸς τὴν θυρίδα:

— Κύριε, εἶπε, κυττάξετε, κυττάξετε παρακαλῶ ἐδῶ ἀντίκρου μᾶς εἰς τὸν ποταμόν.

Ὁ ταξειδιώτης προέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε.

— Βλέπετε, κύριε;

— Βλέπω.

— Ὅθ' ἦνε κἀνένα ζῶον ἢ λύκος, ὁ ὁποῖος περνᾷ τὸν ποταμόν.

— Σταμάτησε, Λανδρὺ, σταμάτησε, διέταξεν ὁ ταξειδιώτης· ἐκεῖνο ποῦ βλέπομεν δὲν εἶνε λύκος, ἀλλ' ἀνθρώπος ἀγωνιζόμενος ἀπελπιστικῶς κατὰ τοῦ συμπαράσυροντος αὐτὸν κύματος.

— Ὁ ἵππος ἐσταμάτησεν, ὁ δὲ ταξειδιώτης ἀνοίξας ζῶντῶς τὴν θυρίδα ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου καὶ ὁ ἀμαξήλατης ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἐδρας του κατὰ γῆς.

— Μὰ εἶνε δύο, κύριε, εἶνε δύο! ἀνέκραξεν ὁ Λανδρὺ.

— Ναί, εἶνε δύο, ἀπεκρίθη, ὁ κύριος, εἶνε εἰς ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος σώζει ἄλλον!

Ταχέως διέτρεξαν τὴν ἀποχωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀπόστασιν. Ὁ Λυκογιάννης κατορθώσας τέλος νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ὄχθην, ἐδράξατο κλάδου ἱτέας κρεμα-

παλαιόντων, καὶ ὅλως ἐλεύθερον διαιτητῇ πάσης μεταξὺ τῶν κυβερνώντων καὶ τοῦ λαοῦ διχογνωμίας.

Ἀλλὰ τῆς μεγάλης ταύτης ἐντολῆς τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως ἡ σωτήριος ἐκπλήρωσις ἐξαργάται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν ὁ βασιλεὺς ἐμπνέει εἰς τὸ ἔθνος· αὕτη δὲ ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε προῖον τῆς ὁμολογημένης πίστεως τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ πολίτευμα καὶ τῆς ἐπίσης ὁμολογημένης ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον. Τούτων ὑπαρχόντων, ἐκλείπει πᾶς κίνδυνος παρεξηγήσεως τῶν βασιλικῶν πράξεων, ἡ θέσις τοῦ βασιλέως ἀνέρχεται εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν καὶ τελεῖται φυσικῶς καὶ ἀναποδράστως τὸ μέγα κυβερνᾶσθαι πληροῦν γεγονόσ, τοῦ νὰ ἐπικρατῇ ἀδιαλείπτως καὶ νὰ διευθύνῃ διηνεκῶς τῆς πολιτείας τὰ πράγματα ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους, ἐνσεσαρκωμένη τῷ βασιλεὶ καὶ δι' αὐτοῦ νομίμως καὶ εἰρηνικῶς δρῶσα. Οὕτω καὶ μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια ἀδιάκοπος ἐν τε τῇ ἐσωτερικῇ καὶ τῇ ἁχωρίστῳ ταύτῃ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τοῦ ἔθνους, νὰ ὑπάρξῃ δηλαδὴ ἀληθὴς ἐθνικὴ πολιτικὴ, ἥς ἀνευ ὁ τόπος καταδικάζεται νὰ βλέπῃ παρερχόμενα καὶ καταλύοντα ἀντὶ νὰ οἰκοδομῶσι τὰ πολυποικίλα ἰδιοτελῆ πολιτικὰ πειράματα, εἰς ἃ ὀφείλομεν τὴν ἐνεστῶσαν ἐλευσίαν ἡμῶν κατὰπτωσιν. Οὕτω δὲ μόνον καὶ προλαμβάνονται αἱ κρίσεις καὶ αἱ ἀνατροπαί, αἵτινες εἶνε θλιβερά μὲν ἀλλ' ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς διασαλεύσεως τῆς βάσεως, ἐφ' ἧς, ὡς εἵπομεν ἐν ἀρχῇ, τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα ἐρείδεται, ἥτοι τῆς διαρκoῦς ἐπεκτάσεως τῆς κυριαρχικῆς τοῦ λαοῦ θελήσεως ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας.

Ταῦτα τὰ δέον γίνεσθαι. Περὶ δὲ τῶν γενομένων παρ' ἡμῖν, τῶν γινομένων σήμερον καὶ τῶν δυνατῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων γενέσθαι αὔριον, ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

Καμτσάκι.

μένον ἐν τῷ ὕδατι. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἡναγκασμένος νὰ διατηρήσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἰωάννας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, τοῦ ἦτο δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ποταμοῦ. Καὶ πρῶγματι μόνον τὴν δεξιὰν χεῖρα ἔχων ἐλευθέραν, δι' ἧς ἐκράτει τὸν κλάδον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ ἂν ἄφινε τὸν κλάδον, τότε τὸ ρεύμα, ὅπερ ὀλονὲν ἰσχυρότερον καθίστατο, θὰ συμπαρέσυρεν ἐκ νέου. Ὅσον δὲ διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν νεάνίδα, οὐδὲ κἂν τὸ ἐσκέφθῃ, μυριάκις προτιμῶν νὰ συναποθάνῃ μαζύ της, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐκείναι ἔζη ἀκόμη.

— Θάρρος, θάρρος! τοῦ ἐκραξαν αἶφνης.

Χαροποιᾶν κραυγὴν ἐξέβαλεν ὁ ἀγριάνθρωπος βλέπων ἐρχομένους δύο ἀνθρώπους παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

— Εἶνε γυνή! εἶνε νεάνις! ἐπεφώνησεν ὁ ταξειδιώτης.

Γρήγορα, γρήγορα, Λαυδρὺ, ἅς τοὺς σώσωμεν τοὺς δυστυχεῖς. Βλέπεις, κρατεῖ αὐτὸν τὸν κλάδον, σύρε τον λοιπὸν σιγὰ σιγὰ καὶ πρόσεξε μὴ σπάσῃ, πρόσεχε καλὰ... Ἀκόμη ὀλίγον, Λαυδρὺ.

Καὶ ὁ ταξειδιώτης, γονυπετὴς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, εἶχε τεταμένους πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοὺς βραχίονας ἐτοίμους ν' ἀρπάσωσι τὴν νεάνίδα.

— Ἐσώθησαν! ἀνέκραξε, μπράβο, Λαυδρὺ, γενναῖε μου Λαυδρὺ!

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐκ Τριπόλεως.

Ἄ! μὰ αὐτὸς ὁ κ. Ζέγγελης ἐκδικεῖται κατὰ τῆς δυστυχoῦς ἐπαρχίας του τὴν γελοῖαν θέσιν, ἣν κατέκτησεν ὑπὲρ ἐαυτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ. Εἰς τὴν Βουλὴν ἂν ἔπαιξε πρόσωπον φελλάχου τοῦ πρωθυπουργοῦ του, ἐν Τριπόλει, ἐξασκεῖ κυριαρχίαν Σουλτάνου. Ἀνοίγει καὶ κλείει τὰ δημόσια γραφεῖα εἰς τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὰ κατὰ βούλησιν, μεταθέτει, παύει, ἄρχει τῆς χωροφυλακῆς, τοῦ στρατοῦ, ἀκόμη καὶ τοῦ νεωστὶ ἀφικθέντος εἰς Τρίπολιν ἵππικοῦ, ξυλοκοπεῖ, ὕβριζει, ἀκόμη καὶ ἀνθρώπον μπορεῖ νὰ φονεύσῃ διὰ τῶν ὁργάνων του. «Καὶ ὁ ἔσχατος τῶν πολιτικῶν φίλων του—γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς μας—μπορεῖ νὰ μᾶς κρεμάσῃ ὅλους.

Ἐσχάτως ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν ὁργάνων τοῦ ὑποψηφίου δημάρχου τοῦ κ. Ζέγγελῃ εἰς ἀγαθώτατος, ὠραιότατος καὶ ρωμαλέος νέος, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ, προσβληθεὶς ὑπὸ εἴκοσι φίλων τοῦ κ. Ζέγγελῃ, βοηθούτων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων καὶ τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες ἐσπευσαν μὲν νὰ ἀφοπλίσουν τὸ θύμα, ἄφιναν δὲ τοὺς δολοφόνους κρυμμένους ὀπισθέν των νὰ πυροβολήσουν ἀνωθεν τῶν ὤμων των.

Αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν παρέχει ὁ κ. Τρικούπης εἰς τοὺς φίλους του βουλευτάς, διὰ νὰ παρέχωσι καὶ αὐτοὶ τὴν ἄλλην ἐλευθερίαν νὰ νομοθετῇ κατὰ τὸ γούστό του καὶ νὰ μένῃ πρωθυπουργός.

Ἐκράτει ἤδη ἐδραίως τὴν Ἰωάνναν ἀπὸ τῶν ὤμων, ἀνευ δὲ πολλοῦ κόπου τὴν ἐσυρεν ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τὴν ἐπλάγισεν ἐπὶ κλίνης ἐκ ξηρῶν καλάμων. Ἐν τῷ μεταξὺ, χωρὶς τὴν βοήθειαν τοῦ Λαυδρὺ, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὁ Λυκογιάννης ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐτινάχθη ὡς κύων· ὁ ταξειδιώτης ἔρριψε βλέμμα ἐκπλήξεως ἐπὶ τοῦ ρωμαλέου τούτου, οὗ ἡ ἐκτάκτως μακρὰ παρ' ἀνθρώπῳ κόμη καὶ οἱ τριχωτοὶ πόδες καὶ βραχίονες ἠδύνατο νὰ κινήσουν τὴν περιέργειαν καὶ τοῦ μᾶλλον ἀδιαφόρου. Ὁ Λαυδρὺ παρετήρει τὸν Λυκογιάννην ἐν ἐκστάσει ἀπεικονιζομένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἐν τούτοις ὁ ἀγνώστος ἐσπευσε νὰ περιθάλλῃ τὴν νεάνίδα.

— Πέθανε; Ζῇ; Τὰς δύο ταύτας ἐρωτῆταις ἀγωνιωδῶς ἀπνύθουνεν καθ' ἑαυτόν.

Μετά τινος στιγμᾶς ἀνέκραξε:

— Ζῇ!

Ἡ Ἰωάννα ἐκινεῖτο, ἡ Ἰωάννα ἀνέπνεεν. Ὁ Λυκογιάννης τὴν εἶδεν, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὑπὸ χαρᾶς. Ἐν τοῖς δακρύοις τοῦ τοσοῦτον ἄλλοκότου τὴν ὄψιν ἀνθρώπου ὑπῆρχε τι τὸ μεγαλοπρεπές, ἅμα δὲ καὶ συγκινητικόν. Ὁ ξένος καὶ ὁ ὑπηρέτης του συνεκινήθησαν βαθῶς. Πρὸ πάντων ὅμως ἡ Ἰωάννα ἀπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ταξειδιώτου, ὅστις προσβληθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ

Ναυπλίου

Δὲν διεμαρτυρήθη ὁ λαὸς ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τῶν φόρων τοῦ κ. Τρικούπη καὶ Σας, οὔτε συλλαλητήρια ἐγένοντο, ἀλλὰ διεμαρτυρήσαν αἱ ἀμέσως διαφερόμενοι ἀμπελοι, καίσαρ ὑπὸ τοῦ πάγου.

Καὶ ἐν μοναδικόν! Τηλεγράφημα, σταλὲν ἐκ Ναυπλίας δι' Ἀθήνας, ἐφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του **μετὰ ἑνα ὄλον μῆνα !!**

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ

Δίκην χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ 1878 καὶ κινδυνεύουσα, ἂν ἐπρεπε νὰ ἀκούσωμεν τοὺς συνηγόρους τῶν κατηγορουμένων, ν' ἀναβληθῇ καὶ χθὲς ἀκόμη. Τετάρτην φορὰν χθὲς ἐρχεται ἡ δίκη εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ τῶν κυρίων συνηγόνων τοῦ κατηγορουμένου ἡ διάθεσις εἶνε νὰ διαφύγῃ καὶ χθὲς τοὺς ὄνυχας τῆς δικαιοσύνης καὶ παραδοθῇ εἰς ἄλλους ὄνυχας, στρατιωτικούς. Διὰ τὴν αἰ ἀναβολὰ καὶ αἱ βραδύτητες καὶ τὰ ἔτη καὶ αἱ ὑπερφυαί; Εἰς τὰ ποινικὰ τοῦλάχιστον οἱ Ἕλληνες εἰμεθα ταχεῖς, ἀλλ' ἡ ταχύτης εἶνε φαίνεται εἰς ἀντίθετον λόγον πρὸς τὸ βάρος τοῦ βαλαντίου καὶ τὴν κοινωνικὴν δύναμιν τοῦ κατηγορουμένου. Ἄν ἦσαν Βλάχοι οἱ κατηγορούμενοι, ἂν ἦσαν τραμποῦκοι, ἂν ἦσαν ἀθηναῖκά παλληκάρια, μὴ καὶ δύο θὰ ἐστέλλοντο εἰς τὸν Μεδρεσὲν ἢ τοῦ Κόκλα. Καὶ ὅμως ἡ δίκη αὕτη ἐτώθη ἀπὸ μίαν

τρίχα. . . ἂν ἦνε θρίξ, τὸ θηρίον τῆς ἐλληνικῆς δικαιοσύνης, ὁ ἀρειοπαγίτης Γλαράκης. Ἄνευ αὐτοῦ οἱ κατηγορούμενοι θὰ ἠθωοῦντο. Ὑπῆρξαν εἰσαγγελεῖς, δηλαδὴ τὰ ὄργανα τῆς κατηγορίας, ἀθωωτικοί. Μεταξὺ αὐτῶν βεβαίως ἀνεγνωρίσατε ὅλον φῶς καὶ ὅλον μύτην τὸν κύριον Μπένσιν. Εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπίσης δύναμιν τοῦ κατηγορουμένου χρεωστεῖται καὶ ἡ ἀντὶ βιασμοῦ παραπομπὴ ἐπὶ ἐκουσίᾳ ἀπαγωγῇ. Λέγομεν ταῦτα, διότι καὶ πινακίδες καὶ εἰσαγγελίαι βρίθουσιν ἀπὸ δίκας ἐπὶ βιασμῷ, χαρακτηριζομένας ἀμέσως καὶ αὐθαιρέτως ἐν μιᾷ στιγμῇ, δίχως πολὺ λεμονί, ὡς τοιαύτας, ἂν καὶ ἐνίοτε ὑπῆρχε πλήρης ἡδονικωτάτη συγκυρία βιαστοῦ καὶ βιαζομένου. Ἡμεῖς δὲν βεβαιούμεν ὅτι ἡ προκειμένη περίπτωσις ἦτο βιασμός, καταγγέλλομεν μόνον τὴν δικαιοσύνην μας ὡς οὖσαν ἀνοικτίρμονα πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ πλήρη σπλάγχων πρὸς τοὺς μεγάλους.

* *

Περὶ τὸν νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι τὸ Δικαστήριον ἐβρίθε κόσμον πολὺν διαφόρων τάξεων, ἰδίως ὅμως πανεπιστημιακῆς νεολαίας. Ἡ δίκη κατέστη περίφημος. Ὅχι μόνον διότι τὰ πρόσωπα τῶν κατηγορουμένων ἴστανται κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν καθεστηκυῖαν ἱεραρχικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν πρώτων, ἀλλ' ἦτο δίκη εἰς ἣν ἡ κοινωνία συσσωματοῦται μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς μέρους, ἐνδιαφέρεται ὡς νὰ ἐπαθεν αὕτη, πνέει ἐκδίκητιν ὡς νὰ ἠτιμάσθῃ αὕτη, καὶ παρακολουθεῖ μετ' ἀγωνίας τὴν δίκην ὡς νὰ ἦτο ἡ κοινωνία ἡ μήτηρ τῆς παθούσης κόρης. Εἶναι τοῦτο δίκαιον; Αὐστηρῶς εἶναι ἀδίκον, ἀδικιώτατον. Ἡ προκατάληψις εἶνε ὀλεθρία· δὲν εἶνε ἀρετὴ ἀνθρώπων εἶνε ἀρετὴ θηρίων. Κατηγορῶν καὶ κατηγορούμενος πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωνται δύο θύματα· καὶ μετ' ἴσης εὐσπλαγχνίας ν' ἀφορᾷ ὁ δικάζων κόσμος καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ πῶς νὰ φυ-

τῆς θαυμασίας καλλονῆς τῆς, παρῆγεν αὐτῇ μείζον ἐνδιαφέρον, ἤρξατο νὰ τὴν ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς δυναμένη ἐν ἄλλῃ τινὶ στιγμῇ νὰ φανῇ δυσάρεστος καὶ ἀνάρμοστος. Καὶ ὀντως ἡ σταθερότης, μεθ' ἧς προσέβλεπε τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος δὲν ἦτο τι φυσικόν. Αἶφνης ἐφρικίασεν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἠγεώγησαν ὑπερμέτρως καὶ ἐπιφώνησις ἐξέφυγε τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους του· ἀλλ' ἐξηκολούθει ἔτι παρτιτρῶν τὴν νεάνιδα μετὰ προσοχῆς καταβιβρωσκούσης, λεπτομερῶς ἐξετάζων τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς.

— "ὦ! μὰ τί ὁμοιότης! ἐψιθύρισε. Αὕτη, βεβαίως αὕτη εἶνε. . . Ἀλλὰ τὸ κοράσιον τοῦτο ἦτο μόλις δέκα ἐπτὰ ἕως δέκα ὀκτὼ ἐτῶν! Ναί, ἀλλ' ἐὰν καλῶς ἐπληροφορήθην ἐν Λονδίῳ, ἀκριβῶς δέκα ἐπτὰ ἔτη εἶνε ἀφ' οὗτο ὁ Κάρολος Σεδρὺ καὶ ἡ Ζελίμα ἔγιναν ἄρᾶντοι. Δέκα ἐπτὰ ἔτη, δέκα ἐπτὰ ἔτη. . . καὶ ἡ Ζελίμα ἦτο ἔγκυος. Θεέ μου, Θεέ μου! ἐὰν ἦτο. . . Καὶ διατί ὅχι; Αὕτη ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης. . . Ἡ θεία Πρόνοιαν, θεία πρόνοιαν! θὰ εὐδοκήσῃ ἐπὶ τέλους νὰ κάμῃς καὶ τι καὶ δι' ἐμέ!

Διὰ μιᾶς καὶ μόνης κινήσεως ἠγέρθη ὄρθιος καὶ ἐπιθείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Λυκογιάννη.

— Παιδί μου τῷ εἶπεν, ἀποκρίσου με ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι; Ποῦ κατοικεῖ; Ἐσὺ τὴν ἐσωσε; ἐρρίφθη λοιπὸν εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλὰ διατί; Μίλησε, φίλε μου, μίλησε.

Ὁ Λυκογιάννης προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν ἐπερωτῶντα αὐτόν, ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας:

— Κύριε, κατ' ἀρχάς, καὶ Ἰωάννα, Ἰωάννα, δεικνύων τὴν νεάνιδα.

Ὁ ταξειδιώτης εἰς μᾶτην ἐξηκολούθησε νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἀλλ' ὁ Λυκογιάννης, ὅστις οὐδὲν ἐννέει, οὐδὲν ἀπεκρίνετο ἢ ἀπλῶς σείων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκβάλλων βραθεῖς στεναγμούς.

— Δὲν με ἐννοεῖ, δὲν εἰξεύρει νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ ταξειδιώτης· δὲν ἀμφέβαλλον ὁ δυστυχὴς εἶνε βλάκας.

— Καὶ ὅμως ἔχει θάρρος, γενναϊότητα, καὶ καρδίαν ἴσα με ἑκατὸν ἀνθρώπους πού τοὺς λένε ξυποῦς, ὑπελαβεν ὁ ὑπὲρ τῆς, ὅστις ἤρξατο νὰ συμπαθῇ τὸν Λυκογιάννην.

— Ἀνδρὺ, ἐπανελάθεν ὁ ἀγνωστος ξηρῶς, δὲν δυνάμεθα ν' ἀφίσωμεν ἐδῶ αὐτὴν τὴν νεάνιδα.

— Σωστὰ, κύριε.

— Πρέπει νὰ τὴν πάρωμε μαζύ.

— Ποῦ, κύριε;

— Ὅπου πηγαίνομεν.

Ὁ ὑπὲρ τῆς παρετήρησε τὸν κύριόν του μετ' ἐκπλήξεως.

— Δὲν εἶνε καλλίτερον, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ, νὰ τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς τοὺς χωριτοὺς τοῦ πρωτοχωριοῦ ποῦ θ' ἀπαντήσοῦμε;

λαχθῇ ἡ ἀταραξία αὐτῇ, ὅταν ὁ κατηγοριῶν εἶνε γυνὴ καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀνὴρ; Καὶ ὄχι μόνον γυνή, ἀλλὰ παιδίον ὁ κατηγορῶν καὶ ἀνὴρ ὁ ὑπόδικος. Διότι ἦτο δεκατετραετίας κοραεὶς ἡ παθοῦσα ὅταν ὁ κατηγορούμενος τὴν ἀπήγαγεν εἰς τὸν πύργον τῆς Πεντέλης. Καὶ δὲν ἤρκει αὐτῇ ἡ ἀντίθεσις· ἀλλὰ προσετέθη ἄλλη μία φοβερωτέρα τῆς πρώτης· διότι ἡ μὲν παθοῦσα ἀνῆκεν εἰς τὸν κόσμον τῆς ἐσχάτης πενίας—καὶ τῆς τιμῆς, ὁ δὲ κατηγορούμενος εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑψίστου πλούτου—καὶ ὅπως ἔλεγεν ὁ πρόεδρος κ. Βουλγαρης ἡ τιμὴ δὲν συνοδεύει πάντοτε τὸν πλούτον, φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν πηγῶν ἐξ οὗ ὁ πλοῦτος ἀντλεῖται. Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων διαφορῶν εἶχομεν καὶ τὰ μέτα καὶ τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς ἀναβολὰς καὶ τὰς ὑπεφυγάς, δι' ὧν οἱ κατηγορούμενοι ἐξήτουν ν' ἀποφύγῃσι τὴν ὄψιν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς τετραετίαν ἤδη, τοῦθ' ὅπερ βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῇ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ προκατάληψις τῆς κοινωνίας ἐναντίον τῶν κατηγορουμένων ἐρμηνεύεται ὄχι ἐξ ἀναισθησίας τοῦ δικαίου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξ ὑπερευαισθησίας αὐτοῦ.

* *

Ἐννοεῖτε τώρα ὅτι καὶ αἱ δύο ἐνστάσεις τῶν συνηγόρων, ὅπως ματαιωθῇ ἡ δίκη, ἡ μία ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὅτε διέπραξε τὴν ἀπαγωγὴν ἦτο ἑφδρος, καὶ ἔπρεπε νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ Στρατοδικείου, ἡ ἄλλη ὅτι συγκατηγορούμενος ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ τὸ ἀπαχθὲν παιδίον—διότι ἦτο παιδίον ἡ Ἑλένη Δεσποτάκη τὸ 1878—ἐνεποιήσαν ὁντως ἀνὴρ ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀληθῆ αἰσθανθὲν ἀνακούφισιν ὅτε ἀμφότεραι ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἤρχισεν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως.

— "Ὅχι θὰ τὴν πάρω μαζὺ μου, τὴν φυλάττω, σοῦ λέγω.
— "Ἔτσι, ὅπως εἶνε βρεμένη;
— Τί πειράζει!
— Ὁ κύριος δὲν φοβεῖται μήπως κρυώσῃ;
— Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦνε ζέστη.
Καὶ ἔπειτα θὰ τὴν ἐπιμεληθῶ· ἔχομεν καλύμματα, ποτὰ, σάκχαριν, κρασί· Βορδῶ, ὅτι μᾶς χρειάζεται.

— Ἐσεῖς ξεύρετε καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα τί πρέπει νὰ κάμετε, εἶπεν ὁ Ἀνδρῦ, κατανοῶν τέλοι, ὅτι ὁ κύριός του εἶχε λόγους ἰσχυροὺς διὰ νὰ λάβῃ τὸσον ἀλλόκοτον ἀπόφασιν.

— "Ἀς φύγουμε, Ἀνδρῦ, ἄς φύγουμεν!... "Α! δόσε ἔνα εἰκοσάφραγκον εἰς αὐτὸν τὸν δυστυχῆ!

Ἡ Ἰωάννα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἤρξαντο χρωματίζεσθαι. Ὁ ἄγνωστος τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐδάϊσε ταχέως πρὸς τὴν ἀμάξαν. Ὁ Ἀνδρῦ ἐπέθηκεν ἐν εἰκοσάφραγκον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Λυκογιάννου, ὅστις παρατηρήσας τὸ νόμισμα, ἐπέστρεψεν αὐτὸ εἰς τὸν ὑπηρέτην σείων τὴν κεφαλὴν.

Λεπτὸς καὶ ὑπερήφανος ὡς μέγας κύριος! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀνδρῦ, κρύφα ρίψας τὸ εἰκοσάφραγκον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἀγριανθρώπου, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ οὗτος, καὶ ἀπεμακρύνθη τρέχων, νὰ ταχέως καθέξῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἐδρας τῆς ἀμάξης θέσιν του.

Ὁ Λυκογιάννης εἶδεν ἀπαγομένην τὴν Ἰωάνναν χωρὶς

Πρώτη ἐξεταζομένη μάρτυς ἡ παθοῦσα Κρητικοπούλα, **Ἑλένη Δεσποτάκη**. Ἐκ τῶν συμπαθητικωτέρων κορασιῶν, ἂν καὶ τὸ πάθημα ὡς καὶ ἡ πενία ἀφῆρσαν ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ τοῦ ὅλου ἴσως ὀργανισμοῦ τὴν δρόσον, ἂν γεννᾷ ἡ ψυχικὴ καὶ ἡ τοῦ σώματος εὐεξία· ἀλλ' ἡ καλλονή, ἡ ἱστορικὴ κρητικὴ καλλονή, δὲν ἐμαρᾶνθη· εἶνε τύπος μᾶλλον μαθητρίας ἢ γυναικός. Δὲν εἶνε ἀκόμη γυνή· καὶ μετὰ τὴν συνάφειαν αὐτῆς μετὰ τὸν κατηγορούμενον, μένει κόρη—τὸ ἐξωτερικόν. Γλυκεῖα συμπαθητικὴ μορφή, μετ' ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ ροδιζούσαν τῶν παρειῶν χρῶσιν, ῥίνα σχεδὸν ἀγαλματώδης καὶ κόμην καταβαίνουσαν μέχρι γοιᾶτων, μετρία τὸ ἀνάστημα καὶ λεπτοκαμωμένη. Ἡ εὐμορφία τῆς δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα μεθύουν. Καὶ ὅταν ἀναλογισθῶμεν, ὅτι πρὸ τετραετίας τὰ πάντα παρ' αὐτῇ ἦσαν παιδικώτερα, ὅτι δὲν ἔφερεν ἴσως ἀκόμη τοὺς γυναικεῖους τύπους ἐπὶ τοῦ στήθους, δὲν ἐννοοῦμεν πῶς προὔκალεσε τόσην ζάλην εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὥστε νὰ τὴν καταδιώκῃ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας, ἂν καὶ τότε τελῶν τὰ ἱερώτερα καθήκοντα πρὸς τὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐπινοήσῃ δολόκληρον μυθιστόρημα ὅπως τὴν ἀπολαύσῃ.

Ὅρμιζεται ἡ Ἑλένη Δεσποτάκη μετὰ φωνὴν πνιγμένην εἰς τὸν λάρυγγα καὶ ὀφθαλμοὺς κολυμβῶντας εἰς τὰ δάκρυα, ἀρχίζει ἐρωτᾶν αὐτὴν ὁ κ. Πρόεδρος, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ, διότι κλαίει, κλαίει, κλαίει. Ἀκροατήριον καὶ δικαστήριον συγκινοῦνται.

Ὁ Πρόεδρος. Γιατί κλαῖς;

Ἑλένη. Ντρέπουμαι.

Ἀναβάλλεται ἡ ἐξέτασις τῆς, ἕως οὗ συνέλθῃ καὶ προσέρχεται ἡ δευτέρα μάρτυς, ἡ μήτηρ τῆς παθοῦσας.

Εὐγενία Δεσποτάκη.

Ἡ μήτηρ βεβαίως δὲν εἶνε ἡ μήτηρ τῆς κόρης τῆς Με-

νὰ κάμῃ οἰανδῆποτε κίνησιν· ἦτον ἐκθαμβος, ἐννεός· ἔμενεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὄρθιος, ἀκίνητος, ὡς νὰ ἦσαν καρφωμένοι οἱ πόδες του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἄν εὐρίσκετο ἀπέναντι ἄλλων ἀνθρώπων, καθὼς ἦτο μανιώδης, θὰ ὥρμα κατ' αὐτῶν νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν μνηστὴν τοῦ φίλου του· ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ταξειδιώτης μετὰ τοὺς τρόπους του καὶ τὴν γλυκειὰν ἐκφρασιν τοῦ βλέμματός του, τοῦ ἐπέβληθη. Καὶ ἐν τούτοις ἐκείνο τὸ ὅποιον ἠρθάνετο δὲν ἦτο φόβος, ἀλλ' αἰσθημα θαυμασμοῦ καὶ μεγάλου σεβασμοῦ.

Ὁ ἵππος ἀνῆλθεν βραδέως τὸν ἀνήφορον· καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ὁροπέδιον, ἤρχισε νὰ καλπάζῃ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ κρότος τῆς ἀμάξης ἐξηφανίσθη.

Τότε ὁ Λυκογιάννης ἐθλίψεν ἐπανειλημμένως τὸ μένωπόν του, ὥστε θέλων νὰ ἐκδιώξῃ σκέψιν τινά, εἶτα ὥρμησεν ὡς ἀστραπὴ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἐγένετο ἀφαντος.

III.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

Τὴν ἐβδόμην ὥραν, ὅτε ἡ Γεοτρονδὴ ἤρκετο, πόσον ἐξεπλάγη, εὐρούσα ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, καὶ πρὶν ἢ ἐμβῇ παρετήρησεν εἰς τὰ περίξ ὑποθέτουσα ὅτι ἡ Ἰωάννα ἐξῆλθε νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ τινος γείτονος· πιθανῶς περὶ τῶν κεραυνοβόλων βροντῶν τῆς νυκτός.

(Ἀκολουθεῖ)